



Rapport

Datum: 29 september 2006
Rapportnummer: 2006/338

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat twee ambtenaren van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland na een voorval op 19 juli 2003 tussen hem en een Engels sprekende man hebben geweigerd om deze man aan te houden.

Verder klaagt verzoeker erover dat één van de politieambtenaren hem die dag heeft getutoyeerd en heeft gezegd dat hij verzoeker zat was.

Voorts klaagt verzoeker erover dat de twee politieambtenaren hebben gelogen in de verklaringen, die zij naar aanleiding van dit voorval hebben afgelegd.

Ook klaagt verzoeker erover dat een klachtbemiddelaar van bovengenoemd politiekorps zich naar aanleiding van een bemiddelingsgesprek op 10 november 2003 over het voorval partijdig heeft opgesteld, door in de rapportage van dit gesprek veel door verzoeker ingebrachte informatie weg te laten.

Verder klaagt verzoeker erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland zijn klachtbrief van 12 augustus 2003 pas bij brief van 19 oktober 2004 heeft afgedaan.

Ten slotte klaagt verzoeker erover dat de korpschef van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland zijn verzoek om schadevergoeding van 21 mei 2005 in zijn brief van 6 juli 2005 heeft afgewezen.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker had op 19 juli 2003 een aanvaring met een Engels sprekende man (verder meestal: de man) in een café. Volgens verzoeker had de man hem in het café dusdanig hard bij zijn arm gepakt, dat hij daar een blauwe plek aan had overgehouden. Nadat verzoeker het café was uitgelopen, zette de ruzie zich buiten voort en pakte de man verzoeker naar eigen zeggen opnieuw pijnlijk bij zijn arm en sloeg hem in zijn gezicht. Verzoeker sprak daarop de twee voorbij fietsende politieambtenaren K. en H. aan, waarop de ambtenaren afstapten, met betrokkenen spraken, waarna zij beide betrokkenen een andere kant op stuurden.

2. Verzoeker beklagde zich per e-mailbericht op 12 augustus 2003 over het politieoptreden. Hij klaagde er onder meer over dat de politieambtenaren de man niet hadden aangehouden, dat politieambtenaar K. hem onbeschoft had bejegend door hem te tutoyeren en hem te vertellen dat hij verzoeker spuugzat was en dat K. en H. hadden geweigerd hem desgevraagd hun namen te geven.

3. Op 10 november 2003 vond er een bemiddelingsgesprek plaats tussen verzoeker en politieambtenaar K. onder leiding van politieambtenaar J. Uit het door J. opgemaakte verslag van dat gesprek blijkt dat verzoeker had aangegeven dat hij door het tijdsverloop niet meer woordelijk wist wat er gezegd was en kwam zijn versie van het gebeurde tijdens dat gesprek in grote lijnen neer op hetgeen hij had geschreven in zijn klachtbrief. Volgens de rapportage reageerde K. daarop door te verklaren dat hij beide betrokken partijen had aangehoord nadat hij ter plaatse was gekomen. Omdat beide lezingen van het verhaal uiteen liepen en er geen sprake was van letsel, besloten H. en K. om het daarbij te laten en hebben ze beide partijen een andere kant opgestuurd om verdere confrontaties te voorkomen, aldus K. tijdens het gesprek. K. gaf verder aan dat duidelijk was dat verzoeker alcohol had genuttigd, dat hij verzoeker correct te woord had gestaan en dat verzoeker zelf was begonnen met tutoyeren. Volgens K. was de toonzetting van verzoeker eisend van aard geweest ter plaatse en was hij daardoor niet meer bereid zijn identiteit aan verzoeker kenbaar te maken. K. verklaarde verzoeker te hebben verwezen naar het politiebureau voor het doen van een klacht.

Volgens de rapportage reageerde verzoeker hierop door te zeggen dat K. hem had verwezen naar een al jarenlang gesloten politiebureau. Verzoeker gaf aan dat hij door het niet bekend worden van de identiteit van de man, was benadeeld, omdat het voor hem nu niet mogelijk was een schadevergoeding van de man te eisen.

Omdat verzoeker en K. niet bereid waren nader tot elkaar te komen, was voortzetting van het gesprek volgens J. niet zinvol, waarna J. verzoeker erop heeft gewezen dat hij verzoekers klachtbrief met een verslag van het gesprek ter behandeling naar de Commissie voor de Politieklachten Amsterdam-Amstelland (verder: de commissie) zou sturen, aldus J. in het gespreksrapport.

J. noemde K. in zijn rapport "collega K." en K. en H. samen "de collega's".

4. Verzoeker stelde in zijn e-mailbericht van 11 december 2003 aan de commissie dat het rapport van politieambtenaar J. onjuist en onvolledig was. Zo gaf verzoeker onder meer aan dat hij politieambtenaar K. ter plaatse niet had getutoyeerd en niet het werkwoord "moeten" had gebruikt, dat K. hem ter plaatse niet had verwezen naar het politiebureau voor het doen van aangifte, dat K. tijdens het gesprek niet had ontkend dat hij tegen verzoeker had gezegd dat hij hem spuugzat was. Verzoeker schreef dat hij weliswaar niet onder invloed van alcohol was, omdat hij slechts een glas wijn had genuttigd, maar dat hij wel duidelijk van streek was door de mishandeling en de wijze waarop de politie daarop reageerde. Verder gaf verzoeker aan dat hij in het rapport miste dat politieambtenaar K. hem tijdens het gesprek op 10 november 2003 tutoyeerde, dat hij erg onderuit gezakt in zijn stoel zat en dat zijn taalgebruik onbeleefd was. Verder had J. volgens verzoeker niet altijd een duidelijk onderscheid gemaakt tussen feiten en de weergave van hetgeen K. had verklaard, reden waarom J. naar zijn mening niet geschikt was voor het voeren van dergelijke gesprekken.

5. Op verzoek van de commissie nam politieambtenaar Ja. de verklaringen op van K. en H.

Politieambtenaar K. verklaarde tegenover Ja. dat hij de man niet had aangehouden omdat daar geen grond voor was nu hem niet was gebleken dat er sprake was geweest van mishandeling. K. zou dat verzoeker ter plaatse ook hebben getracht duidelijk te maken. Verder had K. tegenover Ja. verklaard dat hij verzoeker zijn naam had gezegd en dat hij verzoeker inderdaad had getutoyeerd, omdat die zich zeer onredelijk en onbeschoft tegen hem gedroeg. K. voegde daaraan toe dat hij verzoeker daarbij niet onbeschoft had behandeld. Voorts gaf K. aan dat hij niet uitsloot dat hij verzoeker had gezegd dat hij het zat was, omdat verzoeker behoorlijk had gedronken, niet voor rede vatbaar was en maar bleef doordrammen. Voorts verklaarde K. dat hij verzoeker naar het politiebureau had verwezen voor het doen van aangifte of het indienen van een klacht.

Politieambtenaar H. verklaarde tegenover Ja. over het incident dat K. en hij, terwijl zij kwamen aangefietst, zagen dat er twee mannen uit een café kwamen, gevolgd door een man en een vrouw. Verzoeker sprak hen vervolgens aan. Voor zover H. zich kon herinneren zou verzoeker opmerkingen hebben gemaakt tegen of over de vrouw. De man had verzoeker daarom een duw of zet gegeven, waarna een ruzietje was ontstaan. Verzoeker beweerde dat hij door de man was mishandeld en hij gaf op een nogal directieve en dwingende wijze te kennen dat hij wilde dat zij de man zouden aanhouden, aldus H. Volgens H. was er naar hun oordeel echter geen grond om de man op aan te houden. Verzoeker stond er desondanks op dat zij de man zouden aanhouden en was niet voor rede vatbaar, waarbij K. een eind aan de discussie maakte en zij hun weg vervolgden nadat zij beide partijen een andere kant hadden opgestuurd, aldus H. H. gaf aan niet te hebben gehoord of K. verzoeker had doorverwezen voor het eventueel doen van aangifte.

6. Op 4 juli 2004 liet verzoeker de commissie per e-mailbericht weten op welke punten hij het oneens was met het rapport van politieambtenaar J. en met de verklaringen van K. en H. Wat betreft het rapport herhaalde hij hetgeen hij op 11 december 2003 had gemaild.

Over de verklaring van K. merkte verzoeker op dat K. nu wel had verklaard zijn naam aan verzoeker te hebben gegeven, terwijl hij dat in het gesprek nog had ontkend. Verder gaf verzoeker aan dat hij niet kon begrijpen hoe K. ter plaatse had kunnen constateren dat er geen sprake was geweest van mishandeling terwijl hij de aanwezige getuigen niet had bevroegd. Verzoeker ontkende dat K. hem ter plaatse had geprobeerd duidelijk te maken dat er geen sprake was van een strafbare handeling. Verzoeker herhaalde dat hij zich niet onredelijk of onbeschoft had opgesteld, dat hij K. niet had getutoyeerd en dat hij niet teveel had gedronken, maar dat hij wel erg uit zijn doen was door de daaraan voorafgaande bedreiging en mishandeling en het niet serieus genomen worden door de politieambtenaren.

Verzoeker stelde verder dat H. gelogen moest hebben omdat H. had verklaard dat hij de betrokkenen uit het café had zien komen, terwijl het incident zich al enige tijd op straat had

afgespeeld voordat de politie arriveerde. Verder stelde verzoeker over de verklaring van H. dat H. niet ontkent dat hij had geweigerd zijn naam te noemen. Verzoeker benadrukte dat hij K. en H. er ter plaatse nadrukkelijk op had gewezen dat en hoe hij was mishandeld en mishandeling ook bewezen had kunnen worden indien K. en H. de getuigen hadden gehoord.

7. De korpsbeheerder nam het advies van de commissie van 21 juli 2004 onverkort over in zijn klachtafhandelingsbrief van 19 oktober 2004. De commissie baseerde haar advies op de klachtbrief, het rapport van J., de verklaringen van K. en H. en de reactie van verzoeker op het rapport en de verklaringen.

De commissie achtte de klacht over het niet-aanhouden van de man ongegrond omdat K. en H. een weloverwogen beslissing hadden genomen om het incident af te doen als een politiesept. Er waren volgens de commissie geen feiten en/of omstandigheden op grond waarvan de man had kunnen worden aangehouden, nu de verklaringen van beide betrokkenen uiteenliepen en er geen letsel bij verzoeker geconstateerd kon worden.

Ook de wijze waarop verzoeker ter plaatse was bejegend vond de commissie niet onbehoorlijk nu verzoeker herhaaldelijk bleef aandringen op het aanhouden van de man, terwijl K. en H. verzoeker reeds hadden gezegd dat zij de man niet zouden aanhouden en K. en H. de betrokkenen elk een andere kant uit hadden gestuurd. Onder die omstandigheden had K. verzoeker mogen tutoyeren en hem mogen zeggen dat hij hem zat was, omdat die bejegening het gevolg was van verzoekers houding.

De commissie achtte het aannemelijk dat K. zich ter plaatse niet had geïdentificeerd, omdat de commissie op dat punt meer waarde hechtte aan de verklaring die K. op 10 november 2003 had afgelegd en welke overeen kwam met de lezing van verzoeker dan aan de verklaring die K. later had afgelegd tegenover Ja. De commissie vond het onder verwijzing naar de regelgeving op dat punt onbehoorlijk dat K. en H. zich niet hadden geïdentificeerd en achtte de klacht daarover gegrond.

Omdat de commissie niet was gebleken van feiten of omstandigheden die de door verzoeker gestelde partijdigheid van politieambtenaar J. staafden anders dan dat beiden de gang van zaken anders beoordeelden, achtte de commissie het klachtonderdeel over het geen onderscheid kunnen maken tussen de feiten en de lezing van de politieambtenaar ongegrond.

8. Op 21 mei 2005 heeft verzoeker de korpsbeheerder verzocht om een schadevergoeding van € 300 voor de mishandeling en voor het als zeer onaangenaam ervaren optreden van K. en H., waarbij hij aangaf dat hij wilde dat K. en H. dat bedrag zelf zouden betalen en waarbij verzoeker zijn onvrede uitte over het optreden van K. en H. en de wijze waarop zijn klacht daarover was afgehandeld. Verzoeker gaf aan dat hij 's nachts niet op de kant van zijn gezicht had kunnen slapen waar hij de klap op had gehad. Verder waren de blauwe

plekken nog een week zichtbaar geweest en had hij psychische schade opgelopen door het incident met de man, welke schade was verhevigd door de reactie van de politie op het incident. Verzoeker redeneerde dat als de politie wel tot aanhouding was overgegaan, de man vervolgd had kunnen worden. Dan had hij een schadevergoeding kunnen krijgen of had er zelfs zonder tussenkomst van de rechter een schaderegeling tot stand kunnen komen. Als er proces-verbaal was opgemaakt tegen de man en als hij een schadevergoeding had gekregen, had dat volgens verzoeker voor hem de emotionele verwerking van het incident bevorderd.

Verzoeker is op 6 juli 2005 bericht dat zijn verzoek was afgewezen omdat er geen sprake was van onrechtmatig handelen en dus ook niet van aansprakelijkheid tegenover verzoeker. Volgens de politie was er geen causaal verband tussen het gegrond verklaarde klachtonderdeel over de identificatie en de door verzoeker gestelde, niet nader onderbouwde (im)materiële schade die hij door mishandeling door de man zou hebben geleden.

9. Verzoeker berichtte de Nationale ombudsman op 17 oktober 2006 dat hij het niet eens was met de reactie van de korpsbeheerder op zijn klacht en met de afwijzing van zijn verzoek om schadevergoeding.

I. Ten aanzien van het niet aanhouden van de Engels sprekende man

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politieambtenaren K. en H. op 19 juli 2003 hebben geweigerd een Engels sprekende man aan te houden naar aanleiding van een incident dat verzoeker vlak voor hun komst met die man had gehad.

2. De korpsbeheerder volstond in zijn reactie van 11 april 2006 met een verwijzing naar zijn eerdere oordeel dat hij had gegeven op advies van de commissie. In reactie op de vragen die de Nationale ombudsman hem had gesteld verwees de korpsbeheerder naar de antwoorden daarop van de voorzitter van de commissie. De voorzitter gaf in zijn brief van 29 maart 2006 aan de korpsbeheerder aan dat de commissie het begrip 'politiesepot' hanteert voor de keuze van de politie in de praktijk om wel of niet op te treden. Het is immers voor de politie onmogelijk om met de beperkte inzet die mogelijk is alle strafbare feiten of ordeverstoringen te behandelen. De term verwijst volgens de voorzitter derhalve naar de noodzakelijke feitelijke keuze en het dientengevolge ter zijde leggen van zaken. Omdat dergelijke beslissingen onder de bevoegdheid van de politie vallen, hanteert de commissie daarvoor die term. Voorts gaf de voorzitter desgevraagd aan dat de commissie destijds niet was gebleken dat K. en H. ter plaatse getuigen hadden gehoord. Dit was volgens de voorzitter geheel in lijn met het politiesepot. Dit was temeer zo omdat de commissie het, overeenkomstig de lezing van K., aannemelijk had geacht dat er geen strafvorderlijke grond was om de man aan te houden omdat de versies van het incident

uiteenliepen en er geen letsel kon worden geconstateerd.

3. Verzoeker merkte hierover op 14 mei 2006 op dat hij niet begrijpt hoe de commissie tot het oordeel kon komen dat K. en H. behoorlijk hadden gehandeld door zijn beschuldiging van mishandeling niet te onderzoeken. Het enige dat ze volgens verzoeker hadden hoeven doen was omstanders te bevragen.

Beoordeling

4. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit vereiste brengt met zich mee dat van politieambtenaren onder bepaalde omstandigheden kan worden verwacht dat ze tot aanhouding overgaan.

5. Voor de Nationale ombudsman is vast komen te staan dat er sprake was van irritaties over en weer tussen verzoeker en de Engels sprekende man, dat verzoeker daarbij geen, althans geen zichtbaar lichamelijk letsel had opgelopen en dat er getuigen van het voorval waren. Verder is onweersproken dat het K. en H. ter plaatse duidelijk was dat verzoeker het er niet bij wilde laten zitten.

6. Gelet op de discretionaire bevoegdheid die de politie heeft, het uiteenlopen van de lezingen van de betrokkenen, het feit dat er tussen verzoeker en de man naderhand geen sprake was van een voortdurende relatie en op de - objectief gezien - geringe mate van verwonding als gevolg van de door verzoeker gestelde mishandeling, is de Nationale ombudsman van mening dat K. en H. ter plaatse terecht hadden kunnen besluiten om niet tot aanhouding van de man over te gaan, ondanks verzoekers uitdrukkelijke verzoek hiertoe. De Nationale ombudsman is van oordeel dat K. en H. hiermee niet hebben gehandeld in strijd met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

7. Desalniettemin vindt de Nationale ombudsman het onjuist dat K. en H. ter plaatse niet de persoonsgegevens van de Engels sprekende man en van de getuigen van het incident hebben opgenomen. Het was K. en H. immers duidelijk dat verzoeker het er niet bij wilde laten zitten. Nu aanhouding gelet op het bovenstaande geen optie was, hadden K. en H. in ieder geval de gegevens van de man moeten opnemen, zodat verzoeker een gerichte aangifte tegen een bepaalde persoon had kunnen doen. Een dergelijke aangifte heeft immers meer kans van slagen dan een aangifte tegen een onbekend gebleven persoon. Door dat na te laten is verzoeker ook feitelijk de mogelijkheid ontnomen om desgewenst een schadevergoeding te vorderen van de man.

II. Ten aanzien van de bejegening

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaar K. hem heeft getutoyeerd en heeft gezegd dat hij verzoeker zat was.
2. De korpsbeheerder verwees in zijn reactie van 11 april 2006 naar zijn eerdere oordeel dat was gebaseerd op het advies van de commissie.
3. Verzoeker ging in zijn reactie van 14 mei 2006 op dit klachtonderdeel niet in.

Beoordeling

4. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen.
5. Nu onweersproken is dat politieambtenaar K. heeft getutoyeerd en een opmerking heeft gemaakt in de trant van "ik ben je zat", moet worden beoordeeld of K. daarmee al dan niet heeft gehandeld overeenkomstig het vereiste van correcte bejegening. De Nationale ombudsman is van oordeel dat K. gebruik had moeten (blijven) maken van de voorhanden zijnde zakelijke argumenten om verzoeker uit te leggen waarom hij de man niet aanhield. Een ambtenaar in functie dient zich in zo'n situatie professioneel op te stellen en niet bij te dragen tot escalatie van het conflict. Hij dient afstand te nemen van de situatie en zijn bewoordingen daarop aan te passen in zijn communicatie met een burger. Voorts acht de Nationale ombudsman het niet gepast dat een politieambtenaar in een functioneel contact een burger die hij niet kent tutoyeert. Door geen zakelijke argumenten te gebruiken maar zijn persoonlijke mening over de persoon van verzoeker te ventileren en door verzoeker te tutoyeren, heeft de betrokken ambtenaar gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van de leugens in de verklaringen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politieambtenaren K. en H. hebben gelogen in de verklaringen die zij naar aanleiding van het voorval hebben afgelegd.
2. In zijn schrijven van 11 april 2006 gaf de korpsbeheerder aan dat hij er vanuit ging dat verzoeker met dit klachtonderdeel doelt op de tegenstrijdige verklaringen die K. had afgelegd over het al dan niet noemen van zijn naam. De korpsbeheerder merkte hierover op dat hij de tegenstrijdigheid in de verklaringen van K. daarover weliswaar onzorgvuldig achtte, maar dat daarmee voor hem niet vast was komen te staan dat er sprake was

geweest van liegen. Daarbij tekende de korpsbeheerder aan dat een zelfstandige door K. ondertekende verklaring ontbrak.

3. In zijn e-mailbericht van 14 mei 2006 schreef verzoeker dat hij niet begreep waarom de korpsbeheerder zo moeilijk deed over het feit dat politieambtenaar K. had gelogen. Verder vond verzoeker dat de korpsbeheerder zijn klacht bagatelliseerde door te spreken over een onzorgvuldigheid.

Beoordeling

4. De Nationale ombudsman gaat er vanuit dat verzoeker met dit klachtonderdeel inderdaad doelde op het afleggen van tegenstrijdige verklaringen door K., nu verzoeker in zijn reactie van 18 mei 2006 niet heeft aangegeven dat hij met dit klachtonderdeel ergens anders op had gedoeld.

5. Feitelijk is vast komen te staan dat K. tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd door tijdens het gesprek op 10 november 2003 te vertellen dat hij vanwege de houding van verzoeker niet meer bereid was zijn naam te geven en door in een later stadium in de interne klachtenprocedure tegenover politieambtenaar Ja. te verklaren dat hij verzoeker ter plaatse zijn naam had gegeven. Een van de twee keer heeft K. niet de waarheid gesproken. De Nationale ombudsman kan de redenering van de commissie volgen dat de verklaring die K. tijdens het gesprek heeft afgelegd de meest aannemelijke is omdat dat gesprek in tijd het dichtst bij het incident lag en omdat zijn verklaring op dat punt overeenkwam met de lezing van verzoeker. Het gaat de Nationale ombudsman echter te ver om daaraan de conclusie te verbinden dat K. tegenover Ja. later bewust niet de waarheid zou hebben gesproken en dat hij, met andere woorden, zou hebben gelogen.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt van een oordeel.

IV. Ten aanzien van de partijdige klachtrapportage van de klachtbemiddelaar

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaar J. zich naar aanleiding van het gesprek dat hij tussen verzoeker en politieambtenaar K. had gearrangeerd partijdig had opgesteld door in zijn rapportage van dat gesprek veel van de door verzoeker ingebrachte informatie weg te laten. Zo ontbreekt in de rapportage hetgeen verzoeker naar voren had gebracht als reactie op hetgeen K. tijdens het gesprek had verklaard. Eveneens ontbrak volgens verzoeker in het rapport de houding die K. letterlijk en figuurlijk had aangenomen tijdens het gesprek op 10 november 2003.

2. De korpsbeheerder verwees in zijn reactie van 11 april 2006 naar hetgeen de commissie hem over dit klachtonderdeel had geadviseerd, welk advies hij onverkort had

overgenomen.

3. Verzoeker ging niet in op de reactie van de korpsbeheerder in zijn schrijven van 14 mei 2006.

Beoordeling

4. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden.

5. Vaststaat dat het gesprek was gevoerd in het kader van de interne klachtenprocedure, dat het was bedoeld als bemiddelingsgesprek en dat het door politieambtenaar J. opgestelde rapport naar aanleiding van dat gesprek geen woordelijk verslag is van hetgeen er tijdens het gesprek is gezegd. In het rapport is voor wat betreft de lezing van verzoeker volstaan met een verwijzing naar de schriftelijke klacht die hij had ingediend, nu die lezing volgens J. in grote lijnen daarmee overeenkwam. De reactie van K. daarop staat zakelijk weergegeven in het rapport. Evenals de conclusie dat de bemiddelingspoging niet was geslaagd en dat er verdere klachtbehandeling door de commissie diende plaats te vinden.

6. Zoals de Nationale ombudsman heeft begrepen had het rapport niet tot doel om zowel de verklaring van verzoeker en de verklaring van politieambtenaar K., als de daaropvolgende discussie integraal daarin op te nemen, maar was het rapport slechts bedoeld als een verslag van de bemiddelingspoging. Daartoe heeft J. naar de mening van de Nationale ombudsman wat betreft de lezing van verzoeker over het incident kunnen volstaan met een verwijzing naar diens klachtbrief, waarin hij zijn versie had beschreven. Omdat de lezing van politieambtenaar K. nog niet bekend was, was het voor de hand liggend dat J. de verklaring van K. zakelijk weergaf in het rapport, om vervolgens te concluderen dat de lezingen uiteen liepen, er niet was gebleken van toenadering en dat de bemiddeling derhalve mislukt was, zodat de klachtenprocedure vervolgd diende te worden. Door het bemiddelingsgesprek aldus te verslaan, heeft politieambtenaar J. er geen blijk van gegeven dat hij vooringenomen heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

7. Ondanks het bovenstaande had het de voorkeur van de Nationale ombudsman gehad als er in het verslag van het bemiddelingsgesprek geen gebruik was gemaakt van het woord "collega('s)", nu een dergelijk verslag normaliter ook altijd aan de klagende burger wordt gezonden en dergelijk taalgebruik eventueel de suggestie van partijdigheid zou kunnen wekken. Dit punt acht de Nationale ombudsman echter van onvoldoende gewicht om alleen op basis daarvan tot de conclusie te kunnen komen dat de klachtrapportage partijdig was. Bovendien heeft verzoeker dit punt niet in zijn klacht naar voren gebracht.

V. Ten aanzien van de klachtafhandelingstermijn

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de korpsbeheerder zijn klacht van 12 augustus 2003 eerst op 19 oktober 2004 heeft afgedaan.
2. Dit klachtonderdeel achtte de korpsbeheerder blijkens zijn schrijven van 11 april 2006 gegrond.
3. Verzoeker merkte over dit klachtonderdeel niets op in zijn e-mailbericht van 14 mei 2006.

Beoordeling

4. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden.
5. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat de korpsbeheerder de klacht van verzoeker in het kader van de interne klachtenprocedure onvoldoende voortvarend heeft afgehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

VI. Ten aanzien van het afwijzen van het verzoek om schadevergoeding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de korpschef zijn verzoek om schadevergoeding in verband met het voorval van 19 juli 2003 heeft afgewezen.
2. De korpsbeheerder volstond in zijn reactie van 11 april 2006 met een verwijzing naar de afwijzing van dat verzoek door de korpschef op 6 juli 2005.
3. Verzoeker ging in zijn schrijven van 14 mei 2006 hierop niet in.

Beoordeling

4. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of,

op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

5. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

6. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het op goede gronden zijn aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien de gronden en de overwegingen waarop de betwisting van de aansprakelijkheid berust, zo evident onjuist zijn dat het bestuursorgaan in redelijkheid niet tot zijn beslissing had kunnen komen. Alsdan moet de afweging van het belang van het bestuursorgaan bij betwisting van zijn gehoudenheid tot schadevergoeding tegenover het belang van de burger bij schadevergoeding worden geacht in strijd met het redelijkheidsvereiste te hebben plaatsgevonden.

7. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie in redelijkheid kon besluiten om niet tot het betalen van een schadevergoeding aan verzoeker over te gaan door te redeneren dat er geen causaal verband was tussen de gestelde maar niet aangetoonde (im)materiële schade die het gevolg was van de mishandeling en de gegrond verklaarde klacht over de identificatie. Omdat ook anderszins niet was gebleken van een tekortschieten van K. en H. tegenover verzoeker, wees de korpschef alle aansprakelijkheid af.

8. Bij de beoordeling van het eerste klachtonderdeel, heeft de Nationale ombudsman geconstateerd dat K. en H. weliswaar terecht hadden kunnen besluiten de man niet aan te houden, maar dat zij wel zijn gegevens hadden behoren op te nemen. De Nationale ombudsman is echter van mening dat ook deze tekortkoming van K. en H. niet met zich mee brengt dat de politie schadeplichtig is ten opzichte van verzoeker. Vaststaat immers dat indien schade het gevolg is van de door verzoeker gestelde mishandeling, deze te wijten is aan de Engels sprekende man en niet aan K. en H. Ingeval K. en H. de gegevens van de man wel hadden opgenomen, was daarmee allerminst zeker dat verzoeker een schadevergoeding zou hebben gekregen van de man, nu de lezingen over het voorval uiteenlopen en de man kennelijk heeft ontkend verzoeker een klap te hebben gegeven. Daarbij komt nog dat geenszins zeker is dat, indien verzoeker aangifte had gedaan, dat tot een veroordeling van de Engels sprekende man tot schadevergoeding zou hebben geleid. Ook het causale verband tussen het niet opnemen van gegevens en de door verzoeker

gestelde, maar verder niet onderbouwde schade, is derhalve dusdanig onvoldoende dat de politie niet in strijd met het redelijkheidsvereiste heeft gehandeld door de schadevergoeding af te wijzen.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland te Amsterdam, is

gegrond ten aanzien van:

- het tutoyeren en de opmerking verzoeker zat te zijn, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening;
- de klachtafhandelingstermijn van de interne klachtprocedure, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

niet gegrond ten aanzien van:

het niet aanhouden van de Engels sprekende man;

de rapportage van het bemiddelingsgesprek;

de afwijzing van verzoekers verzoek om schadevergoeding.

Ten aanzien van het liegen door twee politieambtenaren van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland in de door hun afgelegde verklaringen, onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

Onderzoek

Op 18 oktober 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer Y. te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland (de burgemeester van Amsterdam), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Amsterdam over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 18 oktober 2005.
2. Intern klachtdossier van de politie, inclusief bijlagen, gedeeltelijk ontvangen op 19 december 2005 en op 5 januari 2006.
3. Nadere informatie van verzoeker, ontvangen op 5 januari 2006.
4. Reactie van de korpsbeheerder van 11 april 2006.
5. Reactie van verzoeker van 14 mei 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.